

Михайло Лермонтов

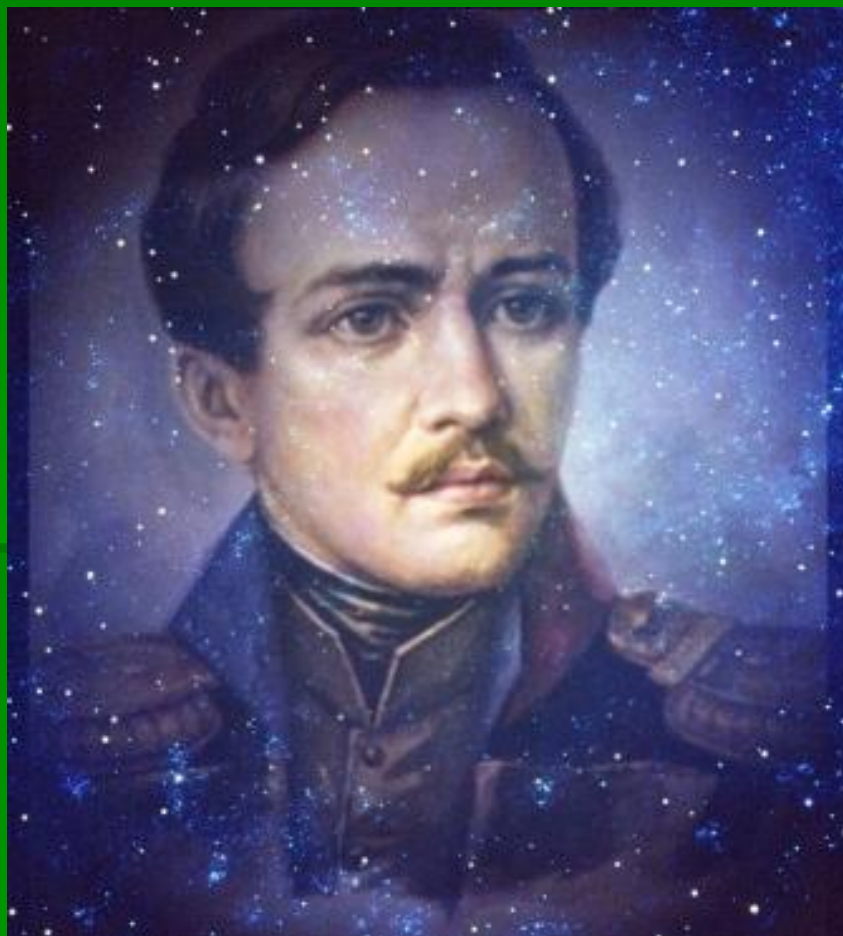

...Мне нужно действовать, я каждый день
Бессмертным сделать бы желал, как тень
Великого героя, и понять
Я не могу, что значит отдыхать.
Всегда кипит и зреет что – нибудь
В моем уме...

■ «Ні, я не Байрон, інший я...»

М.Ю.Лермонтов

Михайло Лермонтов

- Народився М. Ю. Лермонтов 3 жовтня 1814 Народився М. Ю. Лермонтов 3 жовтня 1814 Народився М. Ю. Лермонтов 3 жовтня 1814 року в дощову погоду в Москві у будинку поблизу *Червоних воріт*. Батько - Юрій Петрович, відставний піхотний. Батько - Юрій Петрович, відставний піхотний капітан, з дворянської сім'ї

- Дитячі роки поета пройшли в селі Тархани. Він рано втратив матір (померла в 1817) Дитячі роки поета пройшли в селі Тархани. Він рано втратив матір (померла в 1817 р., у віці 21 року) і виріс в розлуці з батьком. Виховувала Михайлика його бабуся. Вона робила все для єдиного, улюбленого онука, не жаліючи грошей на вчителів і гувернерів. Він отримав прекрасну домашню освіту: з дитинства вільно володів французькою Дитячі роки поета пройшли в селі Тархани. Він рано втратив матір (померла в 1817 р., у віці 21 року) і виріс в розлуці з батьком. Виховувала Михайлика його бабуся. Вона робила все для єдиного, улюбленого онука, не жапіючи

- Портрет М.Ю. Лермонтова в віці 3-4 роки

- Восени 1830 Восени 1830 р. М. Ю. Лермонтов вступає до Московського університету Восени 1830 р. М. Ю. Лермонтов вступає до Московського університету на етично-політичне відділення. Незадоволення Лермонтова лекціями професорів і невдоволення професорів нечемними відповідями і приріканнями студента, що вважалося недозволеною зухвалістю, призвели до того, що він подав заяву про звільнення і залишив університет у 1832 році.

Роки життя в Москві

Москва, Москва... Люблю тебя как
сын,
Как русский, - сильно, пламенно и нежно!

М. Ю. Лермонтов

- Роки життя в Москві мали велике значення для розвитку таланта Лермонтова.

- У березні 1840 р. за дуель з сином французького посла Е. де Барантом Лермонтова було переведено в піхотний полк і відправлено в діючу армію на Кавказ. Він бере участь у військових діях, «виконуючи покладене на нього доручення з відмінною мужністю і холонокровністю».
- На початку лютого 1841 р., отримавши двомісячну відпустку, Лермонтов приїжджає в Петербург, сподіваючись отримати відставку і залишитися в столиці. Але і в цьому йому відмовлено, як і в нагороді за сміливі дії в боях на Кавказі

- Більше того, йому наказано протягом 48 годин покинути столицю і слідувати в свій полк на Кавказ. Він прибуває в П'ятигорськ і отримує дозвіл затриматися для лікування мінеральними водами. У записнику Лермонтов запише свої останні вірші: «Суперечка», «Сон», «Круча», «Тамара», «Листок», «Побачення», «Пророк», «Вийду один я на дорогу» та інші.
- Тут він зустрічає своїх старих приятелів, в числі яких і його товариш по школі юнкерів, Н. Мартинов. На одному з вечорів у будинку Верзіліних, де збиралася молодь, ображений черговим ущипливим жартом Лермонтова, Мартинов викликає його на дуель. Дуель відбулася 15 липня 1841. Поет був убитий

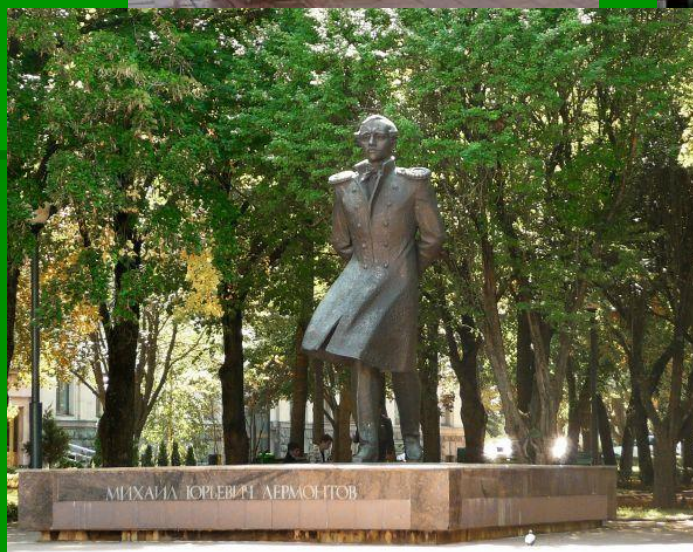
П'ятигорськ. Місце дуелі Лермонтова.

- Тіло Лермонтова було поховане на П'ятигорському кладовищі. Пізніше на прохання бабусі труну з прахом поета перевезли в Тархани і поховали в родинному склепі.

Пам'ятники Лермонтову

Лермонтов – интересные факты

- Он был маленького роста. Его лицо было некрасивым, большая голова, ноги немного кривые, хромота, был кифоз (горб). Лермонтов довольно рано начал лысеть. Интересно, что он был неряшлив и не менял долго одежду — «на нем рубашку часто рвали товарищи, чтобы он ее поменял...». Были и много других физических недостатков.

- Душа поэта, безусловно, отчаянно плохо чувствовала себя в некрасивом теле хромого и горбатого карлика. Поэт был язвителен, дерзок, беспощаден к слабостям других, злопамятен и высокомерен. Вот некоторые интересные характеристики, данные ему его современниками: «его ум ни на что не годен, кроме дерзости и грубости», «он неприятный до последней степени», «отталкивающая личность», «дурной человек: никогда и ни про кого не отзовется как-нибудь хорошо», «существо желчное, угловатое, испорченное и предающееся самым неизвинительным капризам» ...

- Астрологи утверждают, что люди, рожденные под знаком Весов, обладают хорошими манерами и неплохим вкусом, стараются во всем соблюдать какую-то меру. Лермонтов — по знаку зодиака Весы, вероятно, этого не знал. И с этим связана интересная история: М. Меликов, товарищ Лермонтова, говорил, что поэт был «ужасно прожорлив и ел все, что подавалось».

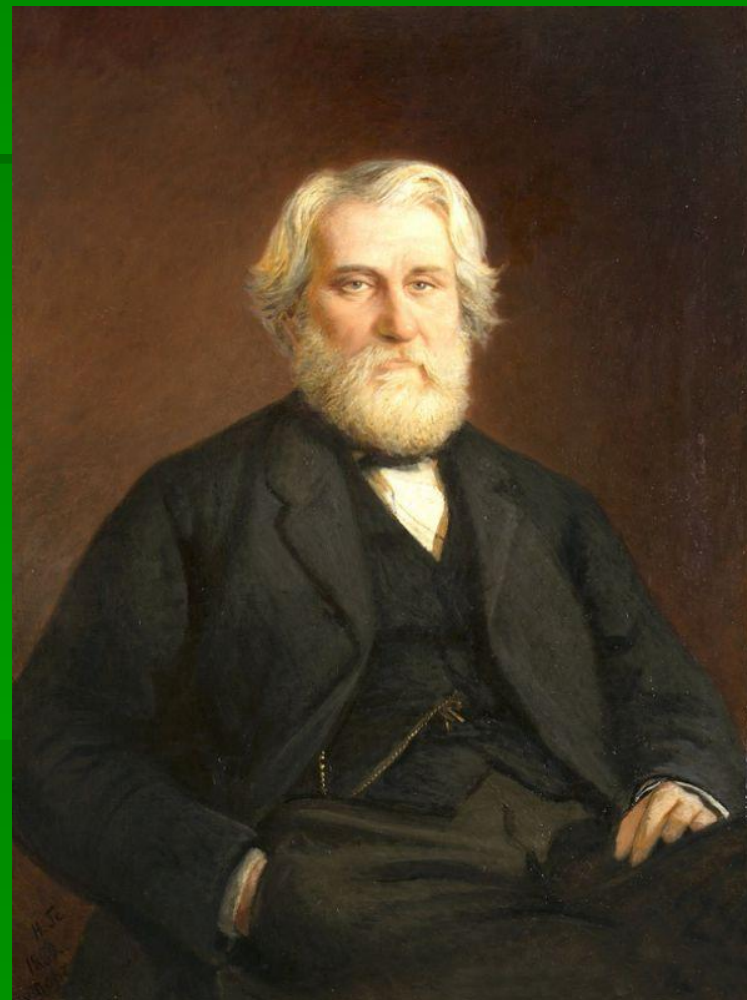
- Его близкий друг Александр Васильчиков вспоминал: «...когда к обеду подавали блюдо, которое он любил, то Лермонтов с громким криком и даже смехом бросался на блюдо, вонзал в него свою вилку и опустошал все кушанье и бывало оставлял нас без обеда». Необходимо сказать, что Лермонтов был охоч и не только до любимых лакомств, но и до еды вообще. И в итоге его аппетит сыграл с ним злую шутку.

- По словам Екатерины Сушковой (в то время в нее был безответно влюблен поэт) они с друзьями постоянно над ним шутили из его неумемного аппетита. И в один день после долгой прогулки верхом на лошадях, они велели испечь к чаю булочек с опилками! И когда все вместе с Лермонтовым вернулись домой утомленные и голодные, с жадностью уселись пить чай, а поэт, не поморщась, съел одну булочку, потом другую и взялся за третью, но мы остановили его за руку, показав начинку с опилками. Лермонтов взбесился и убежал от них и не показывался пару дней, притворившись, что болен.

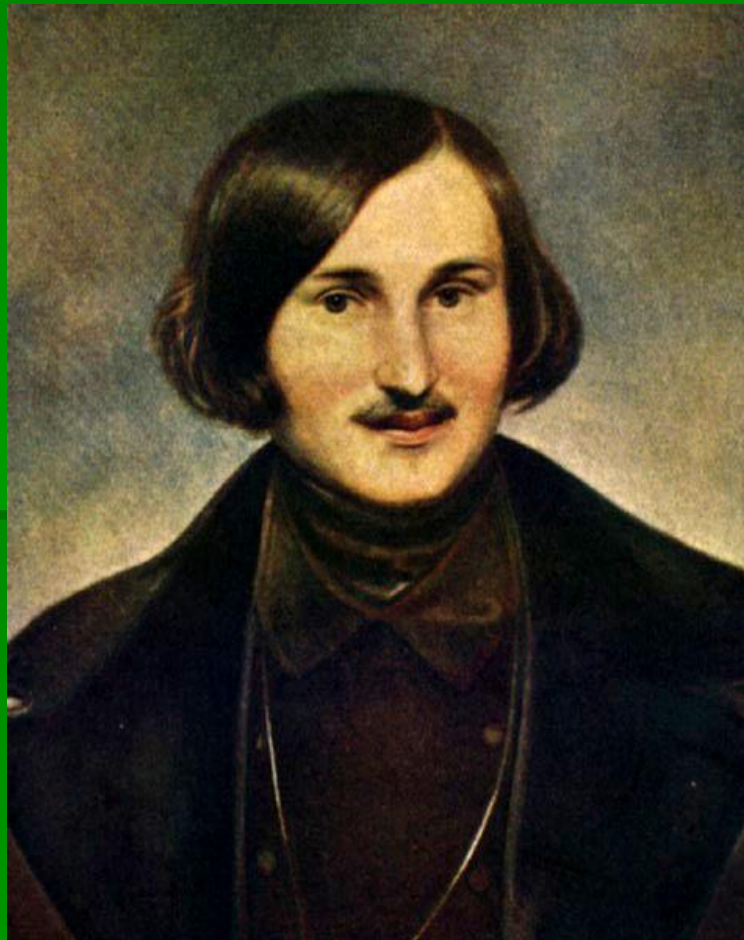
Наверное, именно после этой шутки Лермонтов стал обедать только дома, объясняя это тем, что желудок его не переносит никакой пищи, кроме как домашней.

- Тургенев говорил о внешности Лермонтова, как о зловещей и трагической. Смех поэта был громким и пронзительным, был неприятным и совсем недобрым. Его взгляд никто не мог вынести. Один из сокурсников поэта вспоминал, что Лермонтов «сидел на лекциях и занятиях почти всегда отдельно», а его «ядовитость во взгляде была поразительна».
- У Лермонтова была интересная забава — расстраивать готовящиеся браки. Он просто изображал из себя влюбленного в чужую невесту, и осыпал ее цветами, стихами и другими знаками внимания. Иногда угрожал, обещая покончить с собой, если его «любовь» выйдет за другого. При этом, как только предполагаемый брак окончательно расстраивался, виновник всего этого быстро становился равнодушен к даме. А бывало, что открыто заявлял о розыгрыше, при этом смеялся «жертве» в лицо...

- Гоголь сказал о Лермонтове — “какая-то несчастная звезда”

"Герой нашего часу"

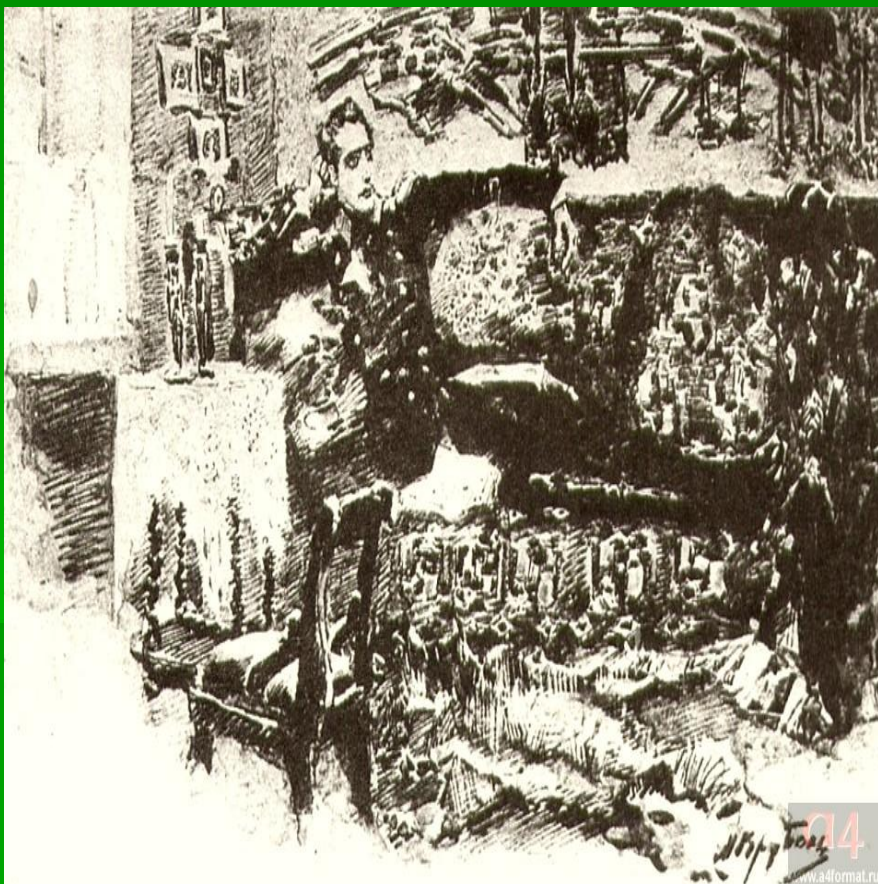

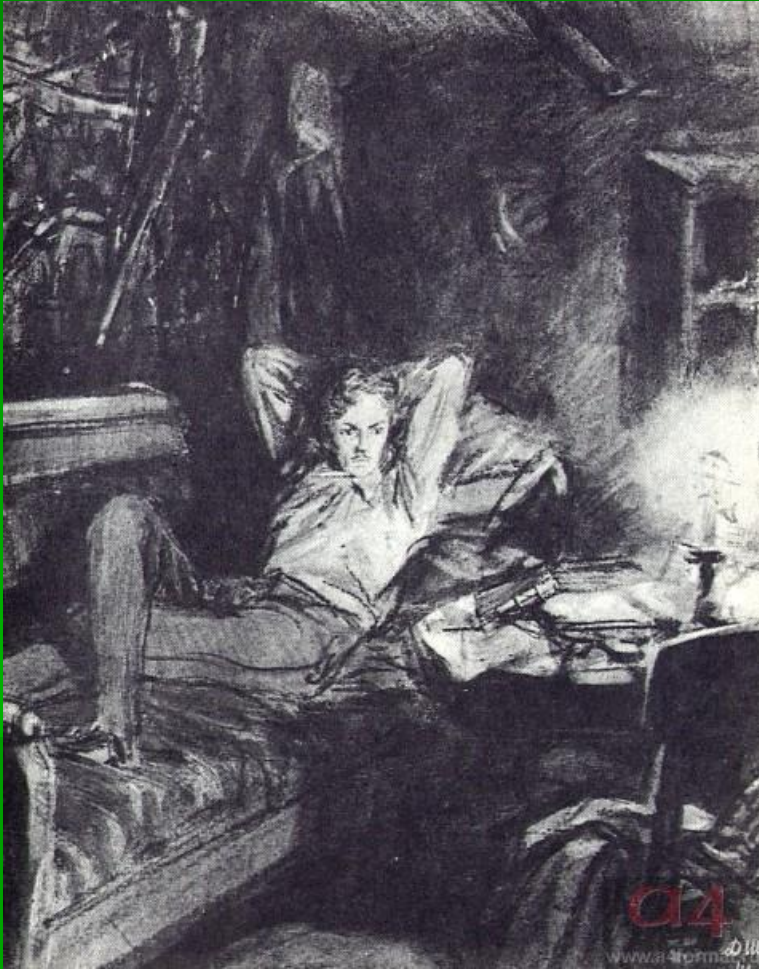
М.Ю. Лермонтов

**ГЕРОЙ
НАШЕГО ВРЕМЕНИ**

“Герой нашего часу”

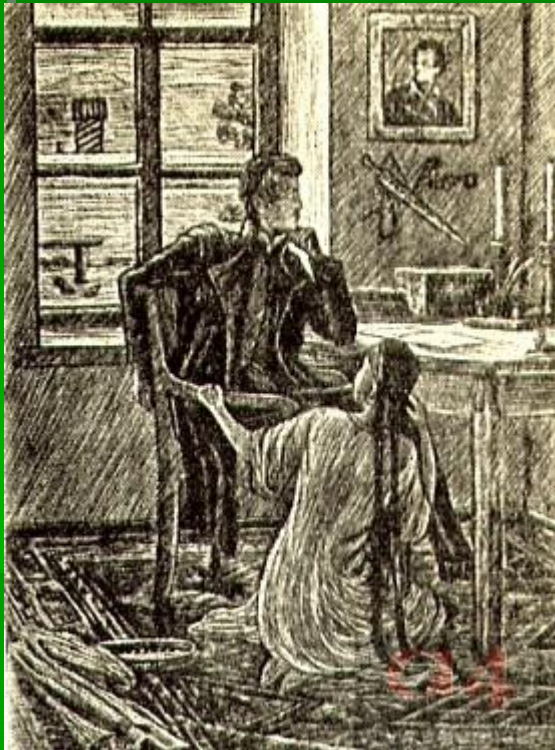
Герой у системі
образів роману

Основним художнім завданням автора було зображення головного героя в різноманітних життєвих ситуаціях, у множинності буттєвих зв'язків, що відкривало перспективу всебічного вивчення психологічного феномена «героя століття». Саме це і визначило основні принципи організації системи образів твору. Центральне місце в ній належить Печоріна, сюжетний весь світ зосереджений на ньому.

Печорін і Бела

Іменем цієї героїні названа перша повість. Бела – черкеська княжна, донька мирного князя і сестра юного Азамата, який викрадає її на прохання Печоріна. В образі Бели автор втілює тип «природньої» людини. Бела втілення природної простоти та безпосередності почуттів, високої моральності і людської гідності. Вона здатна щиро кохати. Але, коли вона розуміє, що Печорін її більше не кохає, дівчина прагне одного – бути вільною.

Печорін і Максим Максимович

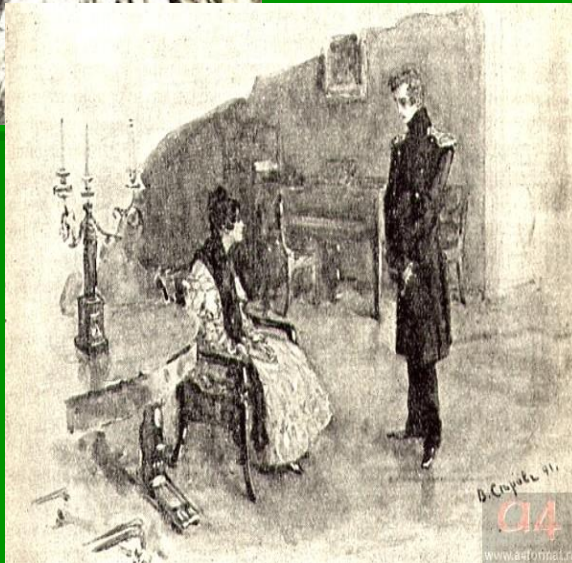

Капітан Максим Максимович виступає в романі як своєрідний антипод печорінському єгоїзмові демонструючи рисами свого характеру зразки справжньої людяності, доброти та щиросердечності. Він сміливий офіцер, досвідчений командир і водночас проста людина, життєва філософія якої спирається на природні моральні засади людського взаємопорозуміння, дружби, взаємоповаги, почуття людської гідності. Образ Максима Максимовича — простої людини з народу — започатковує надзвичайно важливий для подальшої російської літератури тип так званої "маленької людини".

Печорін і княжна Мері

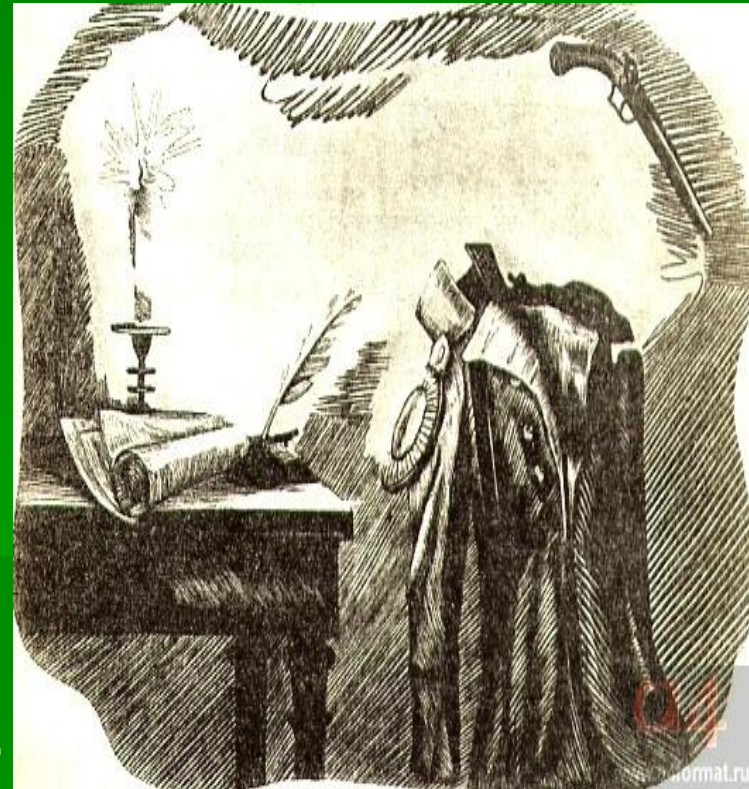

Княжна Мері — молода дівчина, яка також цілковито перебуває в полоні світських уявлень про належні її віку та соціального статусу норми поведінки. В її образі немає нічого лицемірного чи аморального, вона щира у своїх почуттях до Печоріна, але для нього вона занадто наївна і нецікава, не здатна збагнути складного світу його духовних поривань та моральних пошуків.

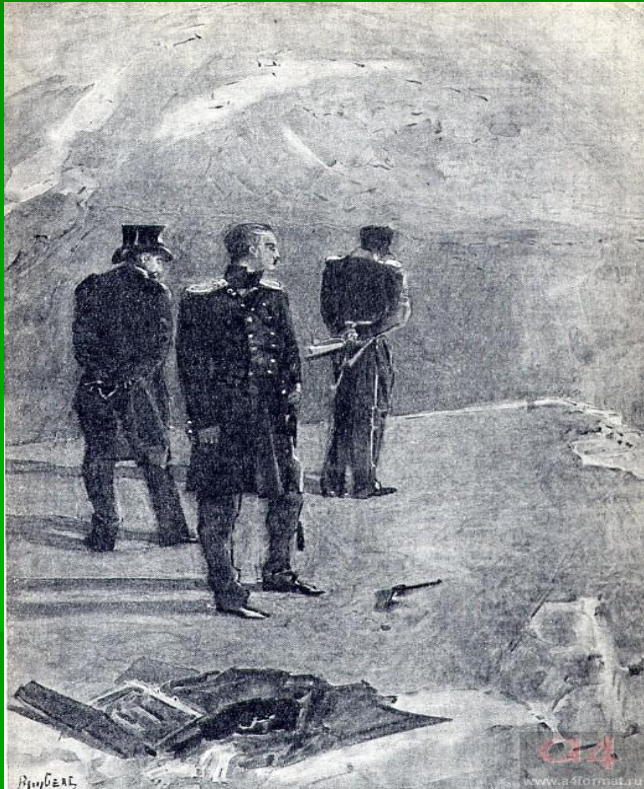

Печорін і Вернер

Вернер —скептик і егоїст, розчарована душа, як і Печорін. В цьому образі автор змалював російського інтелегента, людину зі складним і багатим душевним життям, зітканого із зовнішніх і внутрішніх протиріч. Доктор, добре розуміється на людях, насміхається над своїми багатими пацієнтами, Але, на відміну від Печоріна, він не прагне до дій, до вчинків, які б змінили чи прояснили сенс його життя. Вернер просто зверхньо й іронічно за ним спостерігає.

Печорін і Грушницький

Грушницький виявляє себе в романі як своєрідний пародійний двійник Печоріна. Як і Печорін, він декларує свою непересічність, протиставлення суспільству, розчарованість у його цінностях та пріоритетах. Але насправді усе це лише поза, романтична маска, за якою приховується доволі обмежена, самозакохана і позбавлена твердої волі людина, що живе звичайними стереотипами і просто намагається притримуватись модних уявлень про те, якою повинна бути поведінка сучасної молодії людини

Печорін і Вулич

Поручника Вулича споріднює з Печоріним фаталізм, віра у визначеність людської долі, проте якщо Вулич вірить у фаталізм сліпо і взагалі не переобтяжує себе моральними сумнівами та філософськими роздумами з цього приводу, то Печорін саме поняття фаталізму людської долі намагається аналізувати і пояснювати аргументами швидше логіки, аніж інтуїції

Аналізуючи пройдене життя, Печорін робить висновок про безцільність і нікчемність власного існування.

"Невже моє єдине призначення на землі руйнувати чужі надії?"— журиться Печорін, який мимоволі став на перешкоді "чесним контрабандистам" ("Тамань"), став причиною загибелі Бели та її рідних ("Бела"), Грушницького ("Княжна Мері"), викликав Вулича на смертельне парі ("Фаталіст"), позбавив спокою добродушного кавазького офіцера ("Макси Максимович"), розбив серце Мері, став причиною душевних страждань Вері.

Музей Лермонтова - Тарханы

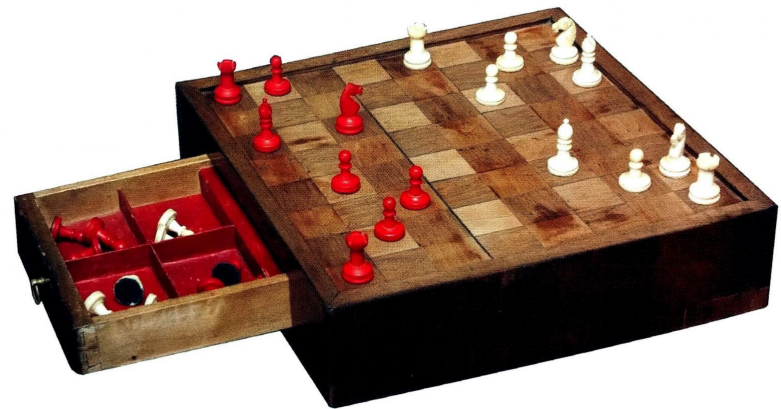
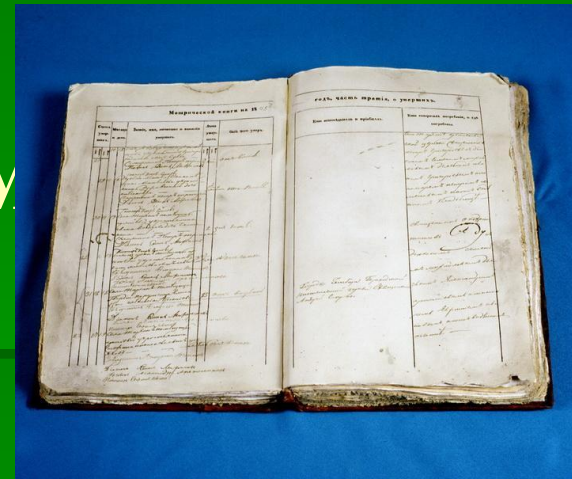
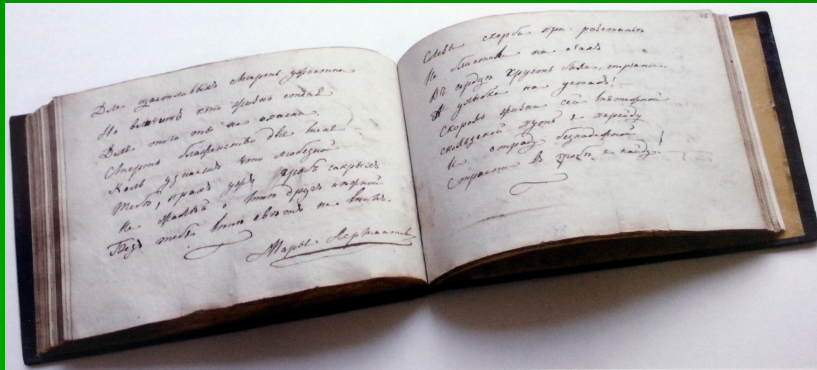

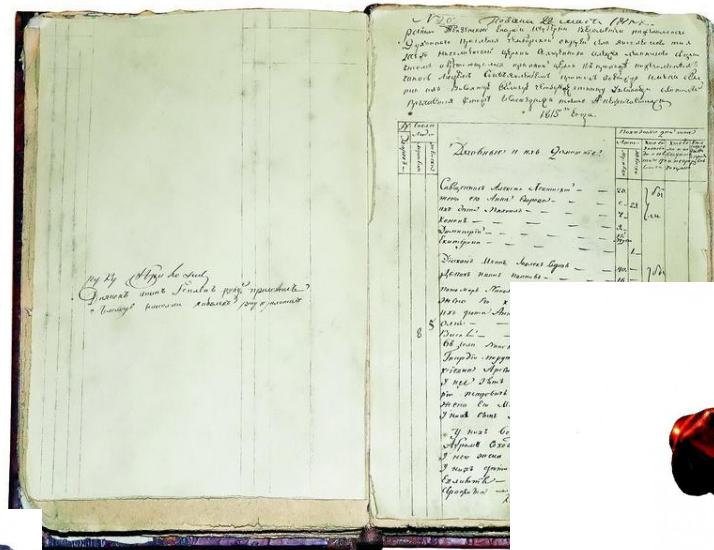
*Дом-музей М.Ю.Лермонтова в
Тарханах*

Фондові колекції Лермонтова

Печатка М.Ю. Лермонтова
Первая треть XIX века
Бронза, металл

Альбом М. Ю. Лермонтова. 1830-е гг.

Курительная трубка М.Ю. Лермонтова
1820 — 1830-е годы
Пенка, янтарь, серебро, замша, атлас; тиснение, золочение

Картины Лермонтова

Роботу виконала:
учениця **11** класу
Домажирської ЗОШ
I – III ступенів
Гусак Христина

Дякую за увагу